

Arrest

nr. 192 249 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 oktober 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 oktober 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 oktober 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 januari 2017.

1.3. Op 30 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 maart 2017 werd deze beslissing ingetrokken.

1.4. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u een Palestijn bent uit de Gazastrook die werd geboren op 19 maart 1992. U bent geregistreerd bij UNRWA. U woonde in het Deir Al Balah vluchtelingenkamp samen met uw ouders, uw broers (Ma.(...), Mo.(...) en A.(...)) en uw zus (D.(...)) in het huis in eigendom van uw grootvader dat uw vader erfde toen deze stierf. U heeft nog twee tantes en twee ooms in Gaza. Deze wonen in Al Bassa, net buiten het kamp op het platteland. Verder heeft u geen directe familie binnen of buiten de Gazastrook. Uw vader werkte als tolk voor de Palestijnse Autoriteit in Ramallah en werd er verantwoordelijke van de tolkdienst - gelet op zijn studie Hebreeuws. U was toen nog jong. Tussen 2006 en 2008 waren er problemen tussen Fatah en Hamas. Hamas nam de controle van de Gazastrook over na een staatsgreep. Uw vader mocht niet meer werken van Hamas maar werd nadien (en wordt nog steeds) doorbetaald vanuit Ramallah en krijgt tussen de 570 en 600 dollar per maand. In 2008 werd uw vader tweemaal onder huisarrest geplaatst door Hamas. Eénmaal gedurende 15 dagen en éénmaal gedurende 48 uur. Uw vader kreeg het hierna psychologisch moeilijk. Hij kon moeilijk leven met de stempel van Fatah-getrouwe in een buurt waar de burenen voornamelijk Hamas-leden waren. Hij bleef voornamelijk binnen sindsdien. Uw oom M.(...), die op dat moment werkte als nachtwaker in een 'gezondheidsinstelling' in al Bassa, zorgde ervoor dat uw vader in 2008 psychologische begeleiding kreeg. Uw vader vertelde u niet veel over wat er gebeurd was. U was nog jong. Sinds uw veertien jaar was ging u basketballen bij de lokale Chadamat Deir al Balah sportclub die opgericht werd door de UNRWA. De raad van bestuur werd bevolkt door Fatah-getrouwen. U ging naar de basisschool en de lagere middelbare school van Deir Ballah en naar de hogere middelbare school in de Mustafa al Manfaluti school waar u in 2011 afstudeerde. U schreef uzelf in aan de Al Azhar universiteit in de richting bedrijfsbeheer. U combineerde uw studies met uw basketbal. Sinds uw 18de speelde u voor de eerste ploeg van uw club Chadamt Deir al Balah en verdiende u een 100 à 150 dollar per maand met het spelen van basketbal. Hiermee financierde u uw studies. Enkele maanden voor uw vertrek werd het bestuur van de basketbalclub overgenomen door Hamas met geweld. Sindsdien baskette u er niet meer. U kreeg een probleem met leden van Hamas bij de club waarbij ze u uit de club hebben gezet en naar huis hebben weggestuurd. Op 9 juni 2016 kwamen drie gemaskerde mannen aan uw deur een oproepingsbrief afgeven waarin u opgedragen werd u op 12 juni 2016 naar het politiekantoor van Deir al Balah te begeven. U ging en werd daar geslagen en geschopt. De dag erna mocht u naar huis. Op een dag was u weggeweest en toen u terugkeerde beledigden gemaskerde mannen u. Na uw vorige vernedering kon u dit niet hebben en u maakte ruzie met hen. Toen burenen erbij kwamen, gingen de gemaskerde mannen weg. Op 20 juli 2016 kwamen opnieuw gemaskerde mannen naar uw huis. U moest zich op 22 juli aanmelden bij het politiekantoor van Deir al Balah. U werd opnieuw geschopt en geslagen. U voelde zich vernederd. De dag erna werd u vrijgelaten. Men zei u dat men u in de gaten zou houden en dat als u iets verkeerd zou doen, men u zou doodschieten. Daarop besloot u te vluchten. Via een kennis van uw oom werd 3200 dollar betaald aan een grenswacht. Op 3 september 2016 ging u naar de grenspost van Rafah en op 4 september stak u de grens over naar Egypte. Op 8 september verliet u Egypte met uw paspoort via de luchthaven naar Istanbul. Op 15 september stak u te voet de rivier over bij Ederna naar Griekenland. Op 17 september kwam u aan in Athene en op 5 oktober kwam u met een vliegtuig aan in België, waar u op 21 oktober 2016 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende originele documenten neer: identiteitskaart, badge basketbalclub, UNRWA registratie, geboorteakte (Engels-Arabisch), geboorteakte ouders (Engels), document huisarrest vader, oproepingsbrieven politie, schooldiploma's, DHL enveloppe. Ook legde u kopies van volgende documenten neer: uittreksel paspoort, badge werk vader, identiteitskaart ouders, foto's van uzelf en uw basketbalploeg.

Op 31 januari 2017 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 maart 2017 werd deze beslissing door het CGVS ingetrokken.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er bij UNRWA was geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied te verlaten, niet oplopen tot een situatie van persoonlijke onveiligheid en wel om onderstaande redenen.

Zo dient opgemerkt dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in kader van uw eerste gehoor stelde dat u geïnterviewd werd 'om de simpele reden dat u de zoon was van uw vader' (Vragenlijst punt 3.5). Bij het CGVS werkte u dit uit. Uw vader zou volgens uw verklaring als een vijand worden beschouwd door Hamas louter omdat hij voor de Palestijnse Autoriteit onder Fatah had gewerkt (CGVS p.9), nochtans was uw vader geen lid van Fatah, zo gaf u aan (CGVS p.6). Wat betreft uw vader dient dan ook het volgende te worden opgemerkt: uw vader was volgens uw verklaring een hooggeplaatste figuur en afdelingshoofd van de tolken (CGVS p.6 p.13) en hij had hierdoor verschillende mensen onder zich (CGVS p.13). Dat uw vader in 2008, na een jarenlange vete tussen Fatah en Hamas waarbij Hamas uiteindelijk het gezag in handen nam, éénmaal 15 dagen en éénmaal 48 uur huisarrest kreeg als straf (CGVS p.7, p.8-9, p.11), kan echter bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg zijn om in uw hoofde uit te gaan van een vrees voor vervolging, omwille van het profiel van uw vader. Dat uw vader psychologische hulp nodig had na de staatsgreep (CGVS p.9), wordt door u niet aangetoond met documenten. Sowieso stelt u dat voor uw vader enkel in 2008 een psycholoog zou zijn ingeschakeld (CGVS p.9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader sinds 2008 geen verdere problemen meer met Hamas heeft gekend. Immers, u hiernaar gepeild stelt u slechts dat uw vader zich geïnterviewd voelde omwille van die huisarresten uit 2008, niets meer en niets minder (CGVS p.9). Gezien uw vader gedurende de acht jaar voor uw vertrek geen problemen meer heeft gekend, kan er bezwaarlijk nog van worden uitgegaan dat hij nog steeds een doorn in het oog van Hamas is en los daar van toonde u nergens aan hoe uw vader zijn profiel na al die jaren nog negatief op u zou afstralen.

De door u aangehaalde problemen dienen dan ook in het licht van deze context te worden gezien. U gaf enkel aan dat u tweemaal werd opgeroepen naar een politiekantoor door Hamas n.a.v. een dispuut in het clublokaal van de basketbalploeg waar u jarenlang voor speelde toen deze club werd overgenomen door Hamas en naar aanleiding van een ruzie op straat (CGVS p. 7-8 ,p.9-10, p.14). U gaf hierbij aan beledigd, geschopt en geslagen te zijn. Ter staving hiervan legt u twee oproepingsbrieven neer. Opmerkelijk is hierbij dat u niet spontaan vertelde aan het CGVS dat u hierbij ook bedreigd werd met de dood (CGVS p.8), dit tesamen met het feit dat u dit belangrijk gegeven tevens niet vertelde tijdens uw eerste gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst, Vragen 1 t.m. 8), doet wel zeer sterke vragen rijzen bij de ernst van deze door u beweerde bedreiging. Na confrontatie stelt u dat u dit niet vermeldde omdat u gefrustreerd bent, een antwoord dat, gezien de ernst van deze bedreiging, niet kan overtuigen, temeer u ook onvermeld liet dat men u meedeelde u in de gaten te zullen houden (CGVS p.8-9-10). Verder dient te worden opgemerkt dat uit het dispuut bij de basketbalclub geen toekomstige vrees blijkt.

Zo gaf u aan dat het nieuwe bestuur van Hamas u uit de club gezet heeft - wat tevens de oorzaak was van het dispuut (CGVS p.7) - waarbij u echter ook zelf aangaf dat dit zich niet meer zal herhalen aangezien u ook zelf niet meer voor de club wenste te spelen en u besepte dat in een door Hamas gecontroleerde club er voor u geen plaats was (CGVS p.11). Gelet dat u niet meer voor deze club wenst te spelen, stelt zich de gelegenheid tot dispuut zich niet meer en is het niet aannemelijk dat u omwille hiervan nog verdere problemen met Hamas zou krijgen. Bovendien kan er van worden uitgegaan dat Hamas, zo ze u effectief zouden willen viseren, ze niet tot 2016 zouden hebben gewacht alvorens tot actie over te gaan. Wat betreft uw verklaring dat u op straat beledigd werd door gemaskerde mannen dient aangestipt dat deze gebeurtenis door u niet geconnecteerd wordt aan de gebeurtenis bij de basketbalploeg maar als een apart incident wordt beschouwd. Uit dit loutere feit dat u werd beledigd op straat kan bezwaarlijk een vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid (CGVS p.8).

De documenten die u inbrengt kunnen deze vaststelling niet ombuigen in positieve zin. Waar het gaat over uw identiteitsdocumenten en deze van uw ouders, staan deze bij het CGVS niet ter discussie. Ook uw andere documenten staan niet ter discussie, zoals de werkbadge van uw vader, uw UNRWA registratie, de oproepingsbrieven (zie bovenstaande paragraaf) en de foto's van uw basketbalploeg. Geen van deze documenten wordt ter discussie gesteld door het CGVS maar zijn niet bij machte een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent uw paspoort neer te leggen, u heeft slechts een kopie van een uittreksel. U stelt dat u vergeten was dat dit document in uw broekzak zat toen u de rivier overstak, een uitleg die, en dat hoeft geen betoog, bezwaarlijk kan overtuigen temeer u zo verhindert dat het CGVS een duidelijk zicht krijgt op wanneer u precies de Gazastrook hebt verlaten en via welke landen u bent gereisd (CGVS p.11). Deze vaststelling komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhindert werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was.

Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart (CGVS p.3, p.12 en bijgevoegde kopie in de Groene Map) en een kopie van een uittreksel uit uw paspoort (CGVS p.3, p.11 en bijgevoegde kopie in de Groene Map) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijnse paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling.

Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo gaf u duidelijk aan dat uw reis naar België 13000 dollar kostte (CGVS p.8), en preciseerde u dat u 3200 dollar kon betalen als smeergeld om u de grenspost met Rafah over te brengen (CGVS p.11). Dat u zulke bedragen ter uwer beschikking heeft om uw reis te financieren toont aan dat u in staat geacht moet worden de tot uw beschikking staande middelen en netwerk in te zetten om een leven op te bouwen in Gaza en u in staat bent in te staan voor uw algemene levensonderhoud. Immers gaf u tevens aan dat u woont in een huis dat het eigendom is van uw vader. Het huis bleek reeds in eigendom van uw grootvader waarna uw vader het erfde (CGVS p.5) waardoor blijkt dat het huis uw familie toebehoort en ook door u steeds kan bewoond worden, het tegendeel blijkt alleszins niet uit uw verklaringen. U gaf aan dat dit huis verdeeld is in twee verdiepingen, waarbij u en uw gezin verblijven op de eerste verdieping en uw stiefmoeder, die kinderloos is, kan verblijven op de ganse onderste verdieping (CGVS p.4-5), wat tevens aangeeft dat u geen gebrek aan ruimte heeft in dit huis.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat twee van uw ooms eigen gronden konden kopen buiten het vluchtelingenkamp in de Al Bassa wijk en daar huizen op konden bouwen (CGVS p.4-5). Nergens toonde u aan dat uw familie in financiële moeilijkheden zou verkeren. Integendeel, u gaf aan dat uw ooms goede jobs uitoefenen. Zo werkte uw oom M.(...) jarenlang als leerkracht in Saoedi-Arabië, en momenteel werkt hij in Gaza voor een radio-post (CGVS p.5). Uw oom M.(...) is nachtwaker in een psychische gezondheidsinstelling in Al Bassa, buiten het vluchtelingenkamp (CGVS p.5-6). En ook uw gezin zelf heeft geen financiële problemen. Uw vader had vroeger een goede job. Hij werkte vóór de machtsgreep van Hamas bij het bureau van de president van de Palestijnse Autoriteit, als tolk bij het ministerie van statistieken (CGVS p.5-6), verklaarde u. Na de staatsgreep kreeg uw vader elke maand van de Palestijnse Autoriteit een loon doorgestort – u denkt tussen de 570 en 600 dollar (CGVS p.6). U toont niet aan dat dit loon door de Palestijnse Autoriteit recent zou zijn verminderd. Bovendien kan het gezin rekenen op nog andere inkomsten: uw broer Ma.(...) heeft een eigen winkel in het kamp voor airco's en elektrische toestellen, zo gaf u aan (CGVS p.7). Zelf gaf u duidelijk aan dat u uw studie niet om financiële reden moest stoppen maar dat u het verder studeren wegens psychologische redenen niet meer zag zitten, dit vanwege de algemene situatie en het gevoel dat u had gevisieerd te worden (CGVS p.7). Uw zus D.(...) studeerde wel nog zonder problemen verder en finaliseert momenteel haar laatste jaar universiteit, alsook uw twee jongere broers die gewoon school lopen, zo gaf u aan (CGVS p.7). U combineerde zelf uw studie met het spelen van basketbal waarbij u sinds uw 18de jaar in de eerste ploeg speelde en u daar 100 à 150 dollar per maand mee verdiende (CGVS p.8) waarmee u uw studie betaalde die 270 dollar per trimester kostte (CGVS p.8). U gaf aan dat dit inkomen volstond voor de kosten, alsook de studieboeken en vervoerskosten (CGVS p.8). Dit inkomen van 100 à 150 is weggefallen wegens een dispuut in de basketbalclub, zo gaf u aan (CGVS p.7-8), doch dient te worden aangestipt dat dit gaat om een al bij al beperkt verlies van inkomsten gerelateerd aan sportprestaties, die sowieso bezwaarlijk als stabiel beschouwd kunnen worden. Deze inkomsten konden zeker als persoonlijke aanvulling door u beschouwd en gebruikt worden voor de financiering van uw studies maar zijn niet cruciaal voor de financiële situatie van uw familie die ook over andere financiële middelen beschikt, zoals blijkt uit de universitaire studie van uw zus D.(...). Blijkt uit alle bovenstaande elementen dat u bij een terugkeer naar Gaza beschikt over een woonplaats, een gedegen opvangnet en u desgewenst kan studeren en/of werken.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire

beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlisch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten niet oplopen tot een situatie van persoonlijke onveiligheid. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), betwist verzoeker in een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNWRA te verlaten niet oplopen tot een situatie van persoonlijke onveiligheid.

Verzoeker verwijst vooreerst naar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en zet uiteen in welke gevallen de bijstand of bescherming van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, in welke gevallen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet langer toepassing kan vinden. Hij herhaalt dat zijn vader werkzaam was bij de Palestijnse autoriteit en stelt dat werknemers van de Palestijnse autoriteiten automatisch als pro-Fatah worden beschouwd. Het conflict zit volgens verzoeker zodanig diep dat iedereen die pro-Fatah is problemen krijgt met Hamas, die momenteel de macht in handen heeft. Om deze reden kreeg hijzelf ook problemen in zijn voetbalclub (sic). Dat zijn vader niet meer werkt heeft geen enkele invloed op de actuele ernst van de problemen, aldus verzoeker, voor wie het niet duidelijk is waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht dat de twee huisarresten niet ernstig genoeg waren om een bedreiging te vormen voor het gezin. Bovendien lijkt het Commissariaat-generaal geen rekening te houden met het feit dat zijn vader na zijn problemen ernstige psychologische problemen heeft gekend en zelfs in een instelling heeft verbleven. Deze psychologische problemen tonen duidelijk aan dat de problemen zijn vader volledig hebben getraumatiseerd. Verzoeker zelf werd uit de basketbalploeg gezet door Hamas, hij kreeg twee oproepingsbrieven, hij werd geschopt en gemarteld. Verzoeker wijst erop dat de authenticiteit van de oproepingsbrieven in de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld, waardoor eigenlijk wordt bevestigd dat de aangehaalde feiten inderdaad plaatsvonden. Beweren dat het stoppen met het basketten in de gegeven club ook de vervolgingen stopzet kan naar mening van verzoeker geen ernstige argumentering genoemd worden. Hij heeft immers duidelijk aangegeven dat hij nog problemen heeft gekend na het stoppen van de sport en dat hij nog steeds vervolgd werd terwijl hij geen lid meer was van de club. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het nog vreemd acht dat er gewacht werd tot 2016 om hem te viseren, benadrukt verzoeker dat Hamas slechts laat aan de macht is gekomen. De basketploeg werd volgens hem slechts in 2016 door Hamas overgenomen. Voordien had Fatah de ploeg in handen. Verzoeker acht het dus logisch dat de problemen pas in 2016 begonnen. Hij wijst er te dezen nog op dat hij op het moment van de problemen van zijn vader te jong was om kennis te hebben van de reële problemen die aan de gang waren. Daarnaast begon hij ook niet meteen te spelen in een basketbalploeg. Verzoeker acht het dan ook mogelijk dat Hamas tijd nodig had om de familieleden van de vader te lokaliseren en men diens zoon (verzoeker) pas is beginnen te bedreigen wanneer hij een jongeman was, en geen kind meer. Hij wijst er voorts op dat van Palestijnse asielzoekers dezelfde bewijslast moet worden aanvaard als van iemand die in aanmerking komt voor 1, A en betoogt dat, aangezien vervolging die voortvloeit uit een politieke overtuiging een vervolgingsgrond is onder artikel 1, A van het Verdrag van Genève, hij dus eerst onder dit artikel dient te vallen en niet onder artikel 1, D.

Vervolgens gaat verzoeker in op de bescherming verleend door UNRWA en het ophouden van deze bescherming. Hij merkt op dat hij doorheen zijn hele procedure meldde wat de levensomstandigheden waren in het vluchtelingenkamp waar hij verbleef en hoe de bescherming van UNRWA in praktijk onzichtbaar bleef. Verder meent verzoeker dat het aanhalen van een periode in 2014 noch pertinent noch overtuigend is in de zin dat het Commissariaat-generaal noch aantoonde hoe die bescherming op dat moment strookte met de missie van UNRWA, noch aantoonde dat deze missie effectief werd vervuld. Het louter stellen dat het zo was is niet voldoende, aldus verzoeker, die te dezen nog opmerkt dat UNWRA niet voorziet in alle humanitaire noden en dat er in het vluchtelingenkamp geen beveiliging is door UNRWA, dit terwijl er wel degelijk een *“ongoing armed conflict”* aan de gang is in Gaza.

De effectieve bescherming van UNRWA, in een context van gewelddadig conflict tussen twee politieke groeperingen (waarvan één, Hamas, door verschillende landen wordt beschouwd als een terroristische groepering) is dus zeer beperkt en kan de bevolking niet beschermen tegen gewelddadige bedreigingen.

Verzoeker zet verder uiteen dat het hem niet duidelijk is via welke procedure hij een paspoort kan bekomen en citeert bronnen die stellen dat men zich hiertoe persoonlijk moet aanmelden in de West Bank. Verzoeker begrijpt niet hoe van hem verwacht kan worden dat hij naar Egypte reist om daar de nodige administratieve stappen te zetten om een paspoort te verkrijgen. Hij wijst er in dit verband op dat uit verschillende bronnen blijkt dat Palestijnen geen reisdocumenten krijgen, zodat de vraag rijst hoe hij zich dan legaal naar Egypte zal moeten begeven en daar lang genoeg zal kunnen verblijven om de nodige stappen te zetten om naar zijn land terug te keren. Ook stelt hij onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er geen garantie is dat de grensovergang in Rafah geopend zal zijn en dat hij de grens zal kunnen overgaan. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om deze analyse te bevestigen. Verzoeker benadrukt nog dat hij over een identiteitskaart beschikt maar geen paspoort heeft. Dit betekent dat hij de genoemde maatregelen zal moeten nemen om een paspoort te regelen. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat Hamas geen kennis zal hebben van de door hem ingediende asielprocedure is volgens verzoeker niet ernstig te noemen. Het Commissariaat-generaal kan naar mening van verzoeker niet serieus aanvoeren dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreisprocedure van de paspoorten en dus niet op de hoogte zal zijn van wat hij onderneemt. Hamas is volgens verzoeker hoogstwaarschijnlijk al op de hoogte van zijn aanwezigheid in België. Hamas heeft immers overal informaten en is verantwoordelijk voor de controleposten in Gaza. Verzoeker zou naar eigen zeggen dus nooit veilig kunnen terugkeren naar Gaza zonder gedood te worden door Hamas.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat UNRWA financiële moeilijkheden kent en onvoldoende fondsen heeft om haar missie in Gaza tot een goed einde te brengen. Hij merkt voorts op dat nergens in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van de Conventie van Genève vermeld staat dat de verzoeker naast vervolgingsgronden ook socio-economische of medische problemen moet doen gelden. Tot slot verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de vluchtelingenstatus werd erkend van Palestijnen uit Gaza.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – uit verzoeker vooreerst kritiek op de bronnen toegevoegd aan het administratief dossier, die deels onleesbaar en deels gedateerd zijn.

Vervolgens benadrukt verzoeker het gebrek aan onveiligheid in de regio. Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer, argumenteert hij *"(...) Er wordt bijvoorbeeld aangeduid dat een Palestijn die moet terugkeren naar de Gazastrook, verplicht langs Noord-Sinaï moet transiteren.*

Het voorgelegde document citeert verschillende persartikels die benadrukken dat de situatie ter plaatse onvoorspelbaar blijft. Sinds 2014 werd de "état d'urgence" uitgeroepen. Dit is een duidelijke aanduiding van heersend gevaar. In deze omstandigheden kan de verwerende partij onmogelijk beweren dat de veiligheid van de terugkeer van de verzoeker gegarandeerd is. Het is onduidelijk wat de verwerende partij dan wel als een 'uitzonderlijke situatie met willekeurig geweld' beschouwd.

Het document vermeldt ook dat de Rafah-doorgang sinds een zelfmoordaanslag in 2014 gesloten bleef en slechts 67 dagen geopend werd. Men begrijpt niet hoe de verwerende partij in zulke omstandigheden kan beweren dat verzoeker zonder problemen deze doorgang veilig zal kunnen uitvoeren. Hoewel het document beweert dat de opening van de doorgang in de pers wordt gepubliceerd, heeft men geen enkele garantie over het feit dat de doorgang toegankelijk zal zijn in de periode van terugkeer van verzoeker. Bovendien hangt de opening van de doorgang af van de veiligheidssituatie in Noord-Sinaï, wat op zijn minst verklaart waarom het moeilijk is om te beweren dat er een opening zal zijn in 2017 en indien deze er zal zijn, of die in alle veiligheid kan worden betreden.

Het paragraaf over de opening van de doorgang in 2016-2017 geeft hier geen enkele nuttige informatie over.

Men kan niet dienstig aanvoeren dat de verzoeker dan maar zijn reis voldoende op voorhand moet plannen en de sociale media moet raadplegen.

Het document benadrukt ook het feit dat er zeer weinig terugkeren werden geregistreerd voor Gaza in de laatste jaren. De terugkeren die werden gepland werden geannuleerd, alsook de vrijwillige terugkeren. Indien een terugkeer werd uitgevoerd heeft CEDOCA geen enkele feedback gekregen. Dit is op zijn minst een aanduiding van onmogelijke terugkeer naar Gaza."

Voorts betwist hij de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Het simpelweg argumenteren dat er in de Gazastrook een rijkere klasse aanwezig is die zich zonnepanelen kan aanschaffen en dat goed bemiddelde Gazanen toegang hebben tot een hele reeks diensten en luxeproducten kan naar het oordeel van verzoeker onmogelijk serieus worden genomen. Vooreerst omdat het simpele bestaan van deze klasse op geen enkele manier een argument is om zijn eigen levensomstandigheden te situeren en in de tweede plaats omdat hij duidelijk heeft verklaard niet te behoren tot de genoemde klasse. Het is verzoeker dus op geen enkele manier duidelijk hoe zijn gezin de gevolgen van de Israëlische blokkade kan opvangen, rekening houdend met hun financiële middelen.

Verzoeker verwijst naar het OCHA rapport van 17 november 2016, waaruit hij afleidt dat er sprake is van een gewapend conflict in Gaza en dat er voortdurende obstructie van humanitaire hulp (o.a. verstrekt door UNRWA) plaatsvindt door het Israëlische leger. Daarnaast verwijst verzoeker naar het UNRWA rapport van 24 november 2016, dat de onderfinanciering van UNRWA en het gebrek aan voldoende financiële middelen om een adequate bescherming en humanitaire hulp te garanderen aantoonst. Verzoeker wijst ook op de precare situatie, de erbarmelijke levensomstandigheden en de hoge werkloosheidsgraad in Gaza en het feit dat er ernstige socio-economische redenen zijn voor een vertrek uit Gaza. Het OCHA rapport van augustus 2016 en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bevestigen deze erbarmelijke en precare situatie en tonen aan dat de situatie in Gaza onleefbaar is, aldus verzoeker, die nog diverse krantenartikelen aanhaalt die moeten aantonen dat het niveau van geweld extreem hoog is in Gaza en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dus van toepassing is.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 5 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van desbetreffend artikel. Het is de Raad overigens niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de rechten vermeld in voornoemd artikel zouden geschonden zijn nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen familie heeft in België (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 20).

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) dat de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet oplopen tot een situatie van persoonlijke onveiligheid en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-

economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge*

Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet de Gazastrook te verlaten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gewag te maken van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“Zo dient opgemerkt dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in kader van uw eerste gehoor stelde dat u geviseerd werd ‘om de simpele reden dat u de zoon was van uw vader’ (Vragenlijst punt 3.5). Bij het CGVS werkte u dit uit. Uw vader zou volgens uw verklaring als een vijand worden beschouwd door Hamas louter omdat hij voor de Palestijnse Autoriteit onder Fatah had gewerkt (CGVS p.9), nochtans was uw vader geen lid van Fatah, zo gaf u aan (CGVS p.6). Wat betreft uw vader dient dan ook het volgende te worden opgemerkt: uw vader was volgens uw verklaring een hooggeplaatste figuur en afdelingshoofd van de tolken (CGVS p.6 p.13) en hij had hierdoor verschillende mensen onder zich (CGVS p.13).*

Dat uw vader in 2008, na een jarenlange vete tussen Fatah en Hamas waarbij Hamas uiteindelijk het gezag in handen nam, éénmaal 15 dagen en éénmaal 48 uur huisarrest kreeg als straf (CGVS p.7, p.8-

9, p.11), kan echter bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg zijn om in uw hoofde uit te gaan van een vrees voor vervolging, omwille van het profiel van uw vader. Dat uw vader psychologische hulp nodig had na de staatsgreep (CGVS p.9), wordt door u niet aangetoond met documenten. Sowieso stelt u dat voor uw vader enkel in 2008 een psycholoog zou zijn ingeschakeld (CGVS p.9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader sinds 2008 geen verdere problemen meer met Hamas heeft gekend. Immers, u hiernaar gepeild stelt u slechts dat uw vader zich geïsoleerd voelde omwille van die huisarresten uit 2008, niets meer en niets minder (CGVS p.9). Gezien uw vader gedurende de acht jaar voor uw vertrek geen problemen meer heeft gekend, kan er bezwaarlijk nog van worden uitgegaan dat hij nog steeds een doorn in het oog van Hamas is en los daar van toonde u nergens aan hoe uw vader zijn profiel na al die jaren nog negatief op u zou afstralen.

De door u aangehaalde problemen dienen dan ook in het licht van deze context te worden gezien. U gaf enkel aan dat u tweemaal werd opgeroepen naar een politiekantoor door Hamas n.a.v. een dispuut in het clublokaal van de basketbalploeg waar u jarenlang voor speelde toen deze club werd overgenomen door Hamas en naar aanleiding van een ruzie op straat (CGVS p. 7-8 ,p.9-10, p.14). U gaf hierbij aan beledigd, geschopt en geslagen te zijn. Ter staving hiervan legt u twee oproepingsbrieven neer. Opmerkelijk is hierbij dat u niet spontaan vertelde aan het CGVS dat u hierbij ook bedreigd werd met de dood (CGVS p.8), dit tesamen met het feit dat u dit belangrijk gegeven tevens niet vertelde tijdens uw eerste gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst, Vragen 1 t.m. 8), doet wel zeer sterke vragen rijzen bij de ernst van deze door u beweerde bedreiging. Na confrontatie stelt u dat u dit niet vermeldde omdat u gefrustreerd bent, een antwoord dat, gezien de ernst van deze bedreiging, niet kan overtuigen, temeer u ook onvermeld liet dat men u meedeelde u in de gaten te zullen houden (CGVS p.8-9-10). Verder dient te worden opgemerkt dat uit het dispuut bij de basketbalclub geen toekomstige vrees blijkt. Zo gaf u aan dat het nieuwe bestuur van Hamas u uit de club gezet heeft - wat tevens de oorzaak was van het dispuut (CGVS p.7) - waarbij u echter ook zelf aangaf dat dit zich niet meer zal herhalen aangezien u ook zelf niet meer voor de club wenste te spelen en u beseftte dat in een door Hamas gecontroleerde club er voor u geen plaats was (CGVS p.11). Gelet dat u niet meer voor deze club wenst te spelen, stelt zich de gelegenheid tot dispuut zich niet meer en is het niet aannemelijk dat u omwille hiervan nog verdere problemen met Hamas zou krijgen. (...)” Wat betreft verzoekers verklaring dat hij op straat beledigd werd door gemaskerde mannen, dient aangestipt dat deze gebeurtenis door verzoeker niet geconnecteerd wordt aan de gebeurtenis bij de basketbalploeg maar als een apart incident wordt beschouwd. Uit het loutere feit dat hij werd beledigd op straat kan evenwel bezwaarlijk een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid worden afgeleid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag aan te tonen dat de door hem geschetste problematiek met Hamas oploopt tot een situatie van persoonlijke onveiligheid.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 30 januari 2017, COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA*” van 15 februari 2017 en “*The Gaza Strip: The Humanitarian Impact of the Blockade*” van OCHA van november 2016) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de “*Operatie Beschermde Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “*kruitvat*” waar twee miljoen Palestijnen “*gevangen zijn in een humanitaire tragedie*”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens*

– *Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde “*humanitaire gevallen*” de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens, verwijzende naar voormelde COI Focus van 1 september 2017, dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet geviséerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR “*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS